



въ трапища и прѣспи, ставаха и пакъ вървѣха презъ виелицитѣ. Все по-близо започна да се чува кучешкиятъ лай, все по-силно миришеше чистиятъ селски димъ.

Виелицата започна да затихва. Новъ, студенъ вѣтъръ отъ северъ силно задуха, бързо раздига и разнесе облацитѣ. Съвсемъ високо въ небето се затъркаляха тежки кълбести облаци и бавно издадъ тѣхъ се показа месецътъ. Полето, хълмоветѣ и планинитѣ въ далечината — всичко отъ край до край стана изведнажъ чисто, ясно, бѣло. Недалече напредъ се открииха комини въ тъмно-синьото нощно небе, и ждравъ млѣченъ димъ на леки бѣли кълба бавно и плавно се издигаше нагоре и разсипваше надъ селото. Задъ черни плетища спокойно стърчаха високи бѣли дървета, премѣнени като на хоро въ празникъ. Бѣлотата на земния просторъ спокойно се сливаше съ тишината на бездѣнната небесна ширь.

Иванчо и Косю бавно газѣха въ дълбокия снѣгъ и все повече наближаваха селото. Щомъ влѣзоха въ първата улица, като че имъ стана по-топло.

Всичко бѣше тъмно. Само далече нѣкъде въ дъното на улицата единъ прозорецъ слабо, спокойно мъждукаше. Задъ тоя прозорецъ майка имъ неспокойна ги чакаше да се върнатъ.

— Ето ни най-после сме у дома, — възкликна Косю, и двамата радостно забързаха къмъ кѣщи.

Т. Харманджиевъ

БѢЛА МЕЧКА

Едъръ снѣгъ вали полечка
надъ заспалитѣ поля.
Утре като бѣла мечка
ще осъмнешъ ти, земя!

И когато се събудишъ
отъ дълбокия си сънъ,
ти сама ще се зачудишъ:
— Азъ ли съмъ или не съмъ?

А вѣтрецътъ ще лудува,
ще се киска, ще се смѣй
и навредъ ще се шегува:
— Ехъ, че бѣла мечка, брей!

Само тънката топола
тихо вѣнъ ще ти шепти:
— Нека дойде топла пролѣтъ
и ще видишъ, че си ти!

Асенъ Босевъ

Редакцията честити на малкитѣ си читатели новата 1942 година и Коледнитѣ празници, като пожелава всичко хубаво на тѣхъ и на милата имъ родина България.